

paa denne Høiſkole, hvad deres daglige Levevis angaar, ere blevene vatte ſaaledes i religiøs og ſædelig Henſeende, at de have et uniſkjendeligt Fortrin for deres Jevnaldrende, og det er meget; at der ſkulde kunne meddeles ſynderlig Rindſkab ved 4—5 Maaneders Ophold, kan Ingen vente, det gjælder nærmest om Paavirkningen Naturligvis mener jeg, at al Paavirkning ſkal gives ved Ord og Meddeleſe, jeg hører ikke til dem, der mene, at Manden kan komme flyvende gjennem Luften, men det maa ſke gjennem Ord og Meddeleſe, og derſom man tror, at min Stilling til Høiſkolerne er ſaaledes, er man i Bilfarelſe for mit Vedkommende, og naar man tror, at jeg hører til dem, der have den Opfattelſe, — derſom Nogen har den, — at man kan gjøre Alt med Kjempeviſer, Sange, Fortællinger og Coentyr, tager man fejl, de maa naturligtviſe være et væſentligt Grundlag og benyttes ſom et Opvækkelſesmiddel, men jeg vil kun forvare mig imod Miſforſtaelſe, at dette ſkulde være det Eneſte, med hvilket man ſyſſelſætter ſig. Jeg ſkal afvente, hvad Mindretallet vil ſige til Begrundeleſe af ſin Stilling, derſom det finder fornødent at give Noget. — Nr. 3 er et Andragende fra Invalid Daniel Nielsen i Silkeborgegnen, og hans Andragende er behandlet Sp. 830 i Tillæg B fra 1873—74. Det vil deraf ſes, at han blev meget haardt ſaaret ved Dybbøl, han blev kaſteret og fik ſenere en Penſion af 133 Kr. Diſſe 133 Kr. blev han ved at beholde til 1868, da erklærede den omreisende Læge, at han ikke mere led af ſit Saar; ſelv fandt han, at han led deraf, og Læge Sveinhjørnsen i Silkeborg erklærede det Samme. Jeg maa ved denne Leilighed tilføie, at Udvalget — jeg tror i ſin Helhed, — egentlig har den Opfattelſe, at man flere Steder handler noget henſynsløſt mod Invaliderne. Om dette ſpecielle Tilfælde for denne Perſons Vedkommende ſkal man ikke udtale ſig, men man mener, da han ſelv mener at lide af ſit Saar, og der tillige foreligger Vidnesbyrd fra en dygtig Læge, at det er Tilfældet, at Sagen bør underſøges, og derfor henviſer man paaſyn Andragendet til Finanzminiſteren. Skulde hans Antagelſe imidlertid være ſeil, at han har ſaaet Svar, forandrer Sagen ſig, men det har man ingen Grund til at antage. — Endelig er der Indſtilling Nr. 4, der angaar nogle Fiſkere i Døſherred, ſom anſøge om et rentefrit Laan i 5 Aar paa 2,000 Kr. til en Fiſkerbaad. Man har i den Henſeende henvendt ſig til Indenrigsminiſteren; han har ikke abſolut givet et afflaende Svar, men ſvaret, at han ſaoneſt Midler til at indſeſkomme Andragendet, hvad der naturligtviſe er rigtigt. Udvalget har ved den Henviſning villet give den erede Miniſter Leilighed til at tage Sagen under en fylbtigere Overveielſe, og forſaa vidt han maatte finde det rigtigt, hvad jeg tror Udvalget kunde være tilbøjeligt til at mene, at komme diſſe Folk til Hjælp under en nogenlunde betryggende Form, ſaa vil han ikke komme

til at ſavne Midler, Udvalget vil gjøre ſit til, at han bliver i Stand til at faae Midler til at komme dem til Hjælp med det anſøgte Laan. — Andragendet Nr. 5 angaar „Danſk Kvindeſamfund“, der allerede ſaar en Underſtøttelſe af 2,000 Kr. Det har det allerede ſaaet i flere Aar, men det nævnte Samfund udfolder en ſtørre og ſtørre Virkſomhed, man har en Legneſkole, en Søndagsskole, en Forberedelſeſkole til Handelsſkolen. Dengang man tilſtod Underſtøttelſen paa 2,000 Kr., kendtes der kun den ene af de nævnte Virkſomheder, Handelsſkolen, og da dette Samfund iſær har ſin Tilgang fra de lavere Klafſer, ſiger Styrelſen, at det ikke kan gaa an at ſætte Bidragene ſynderlig høit. Man har henvendt ſig til Miniſteren, han har ſvaret, at Anſøgningen kom for ſent, det Samme er ſelvfølgelig Tilfælde for Udvalgets Vedkommende for i Aar, men man mener, at der kunde være Grund til, at ogſaa denne Sag blev indſtillet til Kultusminiſteren — Indſtillingen under Nr. 6 er et noget aparte Tilfælde; det angaar, ſom det vil ſes, et Andragende fra Enken Hedevig Catharine Holdt, ſom nu boer i Slesvig, hvor hendes Mand og hun ſelv har havt ubetinget Ret til Krohold og Høeri i Lyrstrup Sogn i Haderslev Amt. Hun anſøgte i rette Tid ved Frederik den 7des Død om at faae Privilegiet fornyet, men paa Grund af Krigenes Udbrud kom Anſøgningen til at ligge ubefvaret. Ved Fredſlutningen blev hele Lyrstrup Sogn afſtaaet til Preuſſen, og hun anſøgte derfor den preuſſiſke Regjering, af hvilken hun ogſaa fik Bevillingen fornyet, men i Mellemtiden gik en Del af Sognet, nemlig Frederikshøj, bort, idet den ved Grændſereguleringen blev afſtaaet til Danmark og indlemmet i Taps Sogn. Hun var da ikke i Tide opmærkſom paa, at hun for denne Del af Sognets Vedkommende, thi i Frederikshøj laa netop Kroen, ſkulde henvende ſig til den danſke Regjering, men forglemte at indgive Anſøgning desangaaende. Hun har derfor ſenere henvendt ſig til Miniſteriet, men har ikke kunnet faae nogen, jeg vil ikke kalde det Erſtattung, men Godtgjørelſe for de Tab, hun har lidt. Da der ſaaledes ikke synes at være ſlet nogen Forſømmelſe fra hendes Side, og der ikke er Tale om nogen ſynderlig ſtor Sum, nemlig kun om 74 Kr. aarlig, finder Udvalget, at der kan være Grund til, at Miniſteriet tager denne Sag under fornyet Overveielſe, og det foreſlaar derfor at henniſe Andragendet til Indenrigsminiſteren. — Der er dernæſt et Andragende fra Formanden for Beſtyrelſen for Nyborg Børnehjem; det er et Andragende, ſom Udvalget meget varmt anbefaler. Det var ogſaa indgivet iſjor, men da kunde man ikke have Noget med det at gjøre paa Grund af, at det ſaae ud, ſom om Talen her alene var om et kommunalt Børnehjem; det er nu ikke mere Tilfældet. Dette Hjem optager 30 a 40 Børn fra hele Landet imod en meget moderat Betaling; det ſer ud til at være godt beſtyret, og